

Lâm Nhất Phàm nhìn bộ dạng miễn cưỡng làm cho có của Nhược Vũ tự dưng cảm thấy không vui, vốn dĩ trước khi đến đây hẳn cũng đã nghĩ làm cho có lệ để đối phó với bậc sinh thành nhưng bây giờ trông thấy cô như vậy hẳn lại không thèm hưởng ứng.

Lâm Nhất Phàm tựa lưng vào sofa, hai chân bắt chéo vào nhau, bàn tay thon dài tựa vào thái dương chăm chú nhìn Nhược Vũ đang chọn xem góc chụp nào mới đẹp.

Đợi mãi mà khung ảnh chỉ có một mình, Nhược Vũ quay ngoắt về phía Lâm Nhất Phàm khó chịu hỏi.

-Lâm tiên sinh, anh ngồi đó đợi tôi đến bế sao?

Cô đã bức mình, hẳn còn làm cô thấy chán ghét hơn.

Trong phòng chỉ có một mình cô và hẳn bày ra dáng vẻ soái ca đó cho ai xem.

Cô đâu phải là con mèo nhỏ nũng nịu đó của hẳn, nói ra một câu là Nhất Phàm, hai câu cũng Nhất Phàm, nghe mà nổi hết da gà.

Nhược Vũ đưa mắt nhìn hẳn từ trên xuống dưới, chỗ nào cũng thấy không ưa, môi dưới của cô cong lên hết cỡ, vẻ mặt cực kỳ khinh bỉ.

Lâm Nhất Phàm bị nhìn đến nhột, hẳn đảo mắt theo cô rồi nhìn lại dáng vẻ của mình, đâu có chỗ nào khó coi, cô làm gì mà nhìn hẳn như sinh vật lạ vậy.

Lâm Nhất Phàm vờ đưa tay lên miệng ho khan mấy cái rồi hờ hững nói.

-Cô nghĩ chụp ảnh ở đây thì sẽ làm ba mẹ tôi không nghi ngờ à?

Nhược Vũ nhú mày, đôi mắt to tròn còn có một nửa, cô lườm hẳn một cái.

Rõ là lảm chuyện chụp ảnh ở đâu chẳng được, chụp ở đây cũng nhìn ra là đang ở cùng nhau mà, sao tự nhiên hẳn lại quan trọng để tiết tiết quá vậy.

-Không chụp ở đây thì chụp ở đâu?

Lâm Nhất Phàm chỉ chờ cô hỏi câu này, hẳn đứng lên, cho một tay vào túi quần nói như bị ép buộc.

-Đi theo tôi.

Nhược Vũ hít sâu một hơi cố chịu đựng hẳn một chút để làm cho xong chuyện, cả hai rời khỏi phòng vào thang máy đi xuống sảnh khách sạn.

Cả một quá trình hai người đều dành một khoảng cách nhất định, cả nhìn nhau một cái cũng không thèm.

Lúc này Giai Kỳ đang từ cửa hàng tiện lợi đi về thì bắt gặp Lâm Nhất Phàm và Nhược Vũ từ trong khách sạn đi ra.

Cô nép một bên để họ không nhìn thấy rồi lén lút đuổi theo sau quan sát.

Buổi tối ở đây mát mẻ nên mọi người đi dạo rất nhiều, nhìn họ tay trong tay cười cười nói nói, hoàn toàn khác xa với hai con người đi gần nhau mà khoảng cách được đo đếm chính

xác đến từng cm, kiểu như nếu vượt qua ranh giới sẽ bị lây bệnh truyền nhiễm ngay lập tức vậy.

Lâm Nhất Phàm dẫn Nhược Vũ đến một đài phun nước, tuy không mới mẻ nhưng đài phun nước ánh sáng này như một biểu tượng của Tam Đảo.

Xung quanh thành hồ được mạ vàng 24k cực kỳ bắt mắt.

Lâm Nhất Phàm chủ động móc điện thoại ra, chọn camera rồi kéo Nhược Vũ vào khung hình.

Nhược Vũ còn đang sửa sang lại tóc nên không chú ý đến hắc.

Thấy cô chậm chạp, Lâm Nhất Phàm tốt bụng đưa tay vuốt mấy sợi tóc mất trật tự ở trên trán cô cho nhanh.

Nhược Vũ bị hành động của hắc làm cho sợ, cái tên điên này hôm nay bị gì vậy? Cô tránh qua một bên phản đối hành vi thất thường của hắc.

-Để dành bàn tay ngọc ngà đó về vuốt v3 cô mèo nhỏ xinh xắn của anh đi.

Từ trưa đến giờ không dưới một lần Nhược Vũ nhắc tới Giai Kỳ, không phải là cô ấy đang thật sự ghen đó chứ? Lâm Nhất Phàm không động vào cô nữa nhưng cũng không hồi thúc, chỉ lặng im đứng đợi.

Nhược Vũ chuẩn bị xong rồi nhưng cô đưa mặt vào màn hình mà không thấy mình đâu, cô nhìn cánh tay của Lâm Nhất Phàm cao vợi vợi mà thẫn mẫn hắc ăn cho lắm vào rồi chỉ phát triển chiều dài.

Nhược Vũ trực tiếp điều chỉnh cổ tay của Lâm Nhất Phàm sao cho vừa tầm ngang mặt mình rồi nở một nụ cười thật tươi để tạo kiểu.

Giây phút những ngón tay nhỏ xinh của Nhược Vũ chạm vào tay hắc, cứ tưởng như đang có một dòng điện chạy xẹt qua người, Lâm Nhất Phàm có hơi giật mình nhưng rất nhanh đã che giấu được cảm xúc thất thường đó của mình.

Lúc này một người phụ nữ đi cùng một vài người bạn nữa lướt qua trước mặt hai người bọn họ.

Người phụ nữ này nhận ra họ nên xì xầm với người kế bên.

-Phụ nữ đúng là không có lập trường, mới buổi sáng còn khóc lóc ỉ ôi vì chồng ngoại tình, buổi tối đã tay kẻ tay như chưa từng xảy ra chuyện gì, tuổi trẻ bây giờ yêu đương chộp chồm như mạng 4G vậy.

Khoảng cách tương đối gần nên Nhược Vũ hoàn toàn nghe thấy được những lời họ nói, khuôn mặt xinh đẹp của cô trở nên méo mó khó coi, như thế này có phải là đang tự chôn mình không?

Lâm Nhất Phàm mới đầu nghe người phụ nữ kia nói hắc chỉ cười trong lòng thẫn mẫn nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt cứng đờ của Nhược Vũ, hắc không chịu nổi nữa liền bật cười thành tiếng, cười đến nỗi không đứng thẳng lưng được.

Đây là lần đầu tiên trước mặt người khác hắc lại cười nhiều đến như vậy.

Nhược Vũ bị nói đến ngượng rồi, tên biến thái kế bên còn phụ họa thêm làm cô muốn đập hắc ta xuống vũng nước cho đỡ thẹn.

Mọi người xung quanh đang nhìn bọn họ không ít, mà Lâm Nhất Phàm kể bên cười mãi chẳng chịu ngừng, Nhược Vũ nhéo vào cánh tay hắn một cái, nghiêng răng nhỏ giọng nói.

-Anh bị điên à, người ta đang nhìn kìa.

Tưởng nói vậy Lâm Nhất Phàm sẽ ngưng cười, nào ngờ hắn vẫn vậy không thay đổi.

Khi một người làm chuyện bất thường không biết ngượng, thì người kể bên sẽ thấy ngượng thay.

Nhược Vũ không thể bảo hắn ngưng cười được nên cô chỉ còn cách lôi hắn trở lại khách sạn.

Lâm Nhất Phàm bị Nhược Vũ dùng lực kéo đi nhưng hắn không thấy đau, chỉ thấy da tay của cô rất mềm mại, nhìn dáng vẻ rối rắm của cô càng thấy vừa mắt.

Nhược Vũ nắm tay Lâm Nhất Phàm kéo đến cửa thang máy rồi bỏ ra, cô khẽ quất vào mặt hắn.

-Đi với tên điên như anh thật mất mặt.

Lâm Nhất Phàm biết cô thẹn quá hoá giận, hắn muốn trả thù, thời cơ này là tốt nhất.

Từ lúc hai người họ vào lại sảnh khách sạn đã có một vài người để ý tới bọn họ mà trùng hợp là người phụ nữ lúc nãy cũng ở khách sạn này và đang đợi thang máy kể bên bọn họ đang đứng.

Nhược Vũ trông thấy nên lấy tay che mặt lảng qua nơi khác để người phụ nữ kia không nhìn thấy mình, chưa bao giờ cô thấy đợi thang máy lại lâu đến vậy.

Lâm Nhất Phàm nở một nụ cười ma mãnh, đã có qua thì phải có lại, lần này để xem cô làm được gì.

Hắn lén nhìn xung quanh rồi cố ý nói lớn cho mọi người cùng nghe.

-Tại sao em cứ bám theo anh mãi vậy? Anh không chấp nhận được loại người đã bắt cá hai tay còn háms tiền như em.

Nhược Vũ tròn mắt hết cỡ nhìn Lâm Nhất Phàm nói năng duyên thuyên, không phải hắn chạm dây thần kinh ở đâu rồi đó chứ? Chợt nhớ ra người phụ nữ đứng kế bên cô giật mình, cái tên này đang cố làm cho cô bẽ mặt sao?

Mọi người xung quanh bị lời nói của hắn làm cho chú ý, người phụ nữ kế bên càng nhìn cô với ánh mắt khinh miệt hơn, lúc này cửa thang máy đã mở, Nhược Vũ chạy nhanh vào trong nói vọng ra ngoài.

-Lâm Nhất Phàm em đã có thai rồi mà anh còn chối bỏ, không có anh mẹ con em sao này phải làm sao đây, anh là đồ tồi.